

BOE ARCA

*Éjjélkor kelt fel a második hold,
ragyogott az égen, mielőtt elpusztult,
csillaggá vált és mezőre evezett,
a párhuzam hullámaival sodródott.
Boe arca mindig csak ezen nevetett.*

*Beszéd közben levegőért kapkodott,
dicsekvése szétszabatta az idő réseit,
szavai egymásra kacsintottak,
gyűrődik a tér történetei közepette.
Boe arca mindig csak ezzel kérked.*

*Ötmilliárd év szenved testében,
azzal űzi el az istenek hadát.
Calisto fénye élte nek őrszeme,
akár Isten a teremtés előtt.
Boe arca mindig csak merengene.*

*Vágyakról szól, örök magányról
méltatlan múltja s ködként fedi az elmét,
mely nem várt vigaszt búbánatos vallástól,
inkább túlélte azt a fellegfoslányokban.
Boe arca mindig csak várta élte befejezését.*

*Lehullik tekintetén a végső életszirom,
csend virraszt mellette a hold szívéből,
az időúr megáll a vándorúton,
csenevész tekintete a kupolás üvegburkon.
Boe arca mindig csak rá várt.*

VADÁSZAT

*Távcsövemben keresem homlokod középpontját,
bejelentkezik leshelyemen a vadászösztön,
közönyösen figyelem a vaddisznók nászát,
helyette téged öllek meg, izgalom, libabőr.*

*A sötétben egyenlők vagyunk, ha leszáll az éj,
fél minden, ami él és mozog. Csak ketten maradtunk,
s mint a középkori placcon, játszhatunk lovagi tornát,
ókori gladiátorosdit, vagy le vadászlak, előtte dikciót tartok.*

*Tested elegánsan hullik el, mezőn képzeled magad,
kórházi szobában, szemfedővel. Én kéjelgek a vér látványán,
istenkísértés, te azt sem tudod, ki ölhetett meg. Bizonytalanságod
őrli fel az utolsó lehetetet, ősiségemet majd Hádész magyarázza el.*

Új szerető után kell nézmem.